

Hehe! Star si, star, močni Brunc. Saj veš, da sva se midva že srečala. Davno, davno. Ob tvojem rojstvu sva se srečala. In potem sva hodila z roko v roki vso to tvojo dolgo, težko pot. Pa me nisi nikoli maral poznati. Poznal si le svoje roke. Delal si le za te svoje, zdaj tako stare, zdaj tako težke roke. In si vrgel na cesto, ti, kajžarjev sin, kajžarjevo hčer.

Jaz pa sem tisto uro vedel, da se boš tega svojega greha pokesal.

Zdaj ni Matije, ni Toneta več, in Bog ve, če je še Janez. Zakaj si metal na cesto kajžarjevo hčer? Čemu?

Star si, Brunc. Zelo si se postaral. Velika je tvoja kmetija. Tako velika je, da bi na njej živelo lahko deset veselih kajžarjev. Kam boš z njo?

Kako daleč je Nemška vas.

*

Brunc ni poslal hlapca z vozom po Ano. Vreme se je zboljšalo. Sam je krenil na pot. Sam, da bi popravil svoj greh.

(Konec prihodnjič.)

M A N S A R D A

A L F O N Z G S P A N

Kakšna tišina!
Le utrip dveh src
in beseda neizrečena,
komaj slutena,
nikoli izgovorjena,
to je življenje dveh blaženih src.

Stopil sem k oknu.
Spodaj:
kakor da vpije reka v kanjonu,
tuli pod nama v strugah mest
kričeče življenje brezkončnih cest:
ljubezen vlačug in zvodniški smeh.

Midva sva v mansardi čisto sama.
Okno strmi le v trume zvezd.
Pesem krog naju, tišina nad nama
in najinih sanj brezkončna prelest.

P E S E M

A L F O N Z G S P A N

Čez sajaste šipe mojega okna
nočne zvezde gredo,
čez daljne ravni jesenske
otožne piščali pojo.

Tiho pleto se skrivnosti
in tonejo plaho v vseмир,
tam za dremotnim obzorjem,
tam je moj mir.